

Szívem eperfáján felaggatom szépen
 a sok imát, a sok-sok köszönöm szépent,
 a sok gyermekszívet. Ha vénülni kezdek,
 s lehullnak az álmok, fények, lombgerezdek;
 nem marad a szívem eperfája csonka,
 didergő, de ragyog, mint egy karácsonyfa!

(Mécs László.)

A szegény, kit Isten küldött,
 Ide gyakran beköszöntött
 És azon, mit innen elvitt,
 Lelkében nem tört meg a hit;
 Nem hideg pénz, hideg arcok,
 Eleség volt az ajándok.

(Vörösmarty M.: A szegény asszony könyve.)

Az Isten a szegények részét
 A gazdagoknál tette le.
 Ha földi jóval vagy megáldva,
 Akkép sáfárkodjál vele,
 Hogy megszegjed az éhezőknek
 Isten nevében kenyered,
 Másképp bizony fogsz ten fejedre
 Gyűjteni eleven szemet.

(Tompá M.: Kenyérkő.)

A szent este.

Volt egyszer egy ember, aki kiment a sötét éjtszakába, hogy egy kis parazsat szerezzen. Kunyhóról-kunyhóra járt és bekopogott minden ajtón:

Segítetek rajtam, jó emberek! — mondta. — Feleségemnek éppen kisgyermekke született és nekem tüzet kell szereznem, hogy őt és a kisgyermeket melengessem.

De az éjtszaka sötét volt és az emberek mélyen aludtak. Senkisémet felelt szavaira.

Az ember csak ment tovább, tovább. Végre, messze távolban, világos tűzfényt pillantott meg. Abban az irányban folytatta útját és látta, hogy a tűz a szabadban lobog. Egy egész sereg fehér juh tanyázott alva körülötte és egy öreg pásztor ült mellette, hogy őrizze a nyáját.

Mikor az ember, aki a tüzet kereste, odaért a juhokhoz, látta, hogy három hatalmas kutya alszik a pásztor lábainál. Ezek az ő jöttére azonnal felébredtek és kitátották széles szájukat, mintha ugatni akarnának, de hang nem jött ki torkukon.